

Sygn. akt I PK 327/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa S. M.
przeciwko Zespołowi Szkolno-Przedszkolnemu w W.
o ustalenie istnienia stosunku pracy, dopuszczenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 czerwca 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w T.
z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w T. z 22 lipca 2014 r. w całości. W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (t.j. Dz.U. z 1997 r. Nr 65, poz. 357 ze zm.); art. 42 ust. 6 oraz art. 42 ust. 7 ustawy - Karta Nauczyciela. Ponadto, zarzucono naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.

Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które sformułowano w formie następującego pytania:

„Czy przepis art. 10 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (t.j. Dz.U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357 ze zm.) wyłącza zastosowanie art. 25 ustawy Kodeks pracy w stosunku do nauczycieli - stażystów zatrudnionych na podstawie

umów o pracę zawieranych na czas określony przed uzyskaniem stopnia nauczyciela kontraktowego, w sytuacji gdy do tego czasu z nauczycielem – stażystą zawarto co najmniej 3 umowy o pracę na czas określony?”

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniano również jej oczywistą zasadnością, wskazując na rażące – zdaniem skarżącej – uchybienia Sądu Okręgowego, który uznał, że zaistniała potrzeba zatrudnienia powódki na podstawie umowy o pracę na czas określony, wynikająca z organizacji nauczania, tj. że zachodzi przesłanka określona w art. 10 ust. 7 ustawy Karta Nauczyciela, a także wobec występującego w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięcie ma znaczenie nie tylko dla sytuacji prawnej powódki.

Strona pozwana złożyła pismo zatytułowane „odpowiedź na skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 22 lipca 2014 r.”, podpisane przez dyrektora Zespołu Szkolno-Przedszkolnego w W., w którym wniesiono o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania oparto jednocześnie na przesłankach występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Na wstępie należy zauważyć, że ww. przesłanki wzajemnie się wykluczają. Nie można twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne *prima facie*, bez pogłębionej analizy prawnej) oraz, jednocześnie, iż w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które wymaga zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji przepisów (por. postanowienie SN z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171).

W sprawie, wbrew temu co twierdzi skarżąca, nie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W orzecnictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że zagadnienie prawne, które uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno: 1) zostać sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 2) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą tak, aby udzielenie odpowiedzi na postawione pytanie ułatwiło sądowi

odwoławczemu podjęcie decyzji jurysdykcyjnej co do istoty sprawy; 3) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście poważne wątpliwości, ze względu na użycie przez ustawodawcę przymiotnika kwalifikującego „istotne” (postanowienie SN z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109). Zakładając, uwzględniając uzasadnienie skargi, że skarżąca zagadnienie prawne wiąże z wyłączeniem zastosowania art. 25¹ k.p. (a nie art. 25 k.p.) przez art. 10 ust. 4 ustawy - Karta Nauczyciela, należy zauważyć, że zagadnienie to zostało rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy przyjął, że 10 ust. 4 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (t.j. Dz.U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357 ze zm.), według którego nawiązanie stosunku pracy z nauczycielem na czas określony może nastąpić wyłącznie w wypadku zaistnienia potrzeby wynikającej z organizacji nauczania lub zastępstwa nieobecnego nauczyciela, wyłącza stosowanie art. 25¹ KP (wyrok SN z 2 września 1999 r., I PKN 235/99, OSNP 2001 nr 3, poz. 64). Stanowisko to jest utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. wyroki SN z: 29 czerwca 2000 r., I PKN 709/99, OSNP 2001 nr 24, poz. 716; 14 lutego 2001 r., I PKN 261/00, LEX nr 551040; 26 września 2001 r., I PKN 649/00, LEX 1214931; 27 lipca 2006 r., II PK 148/06, LEX 292144; 21 września 2011 r., II PK 36/11, LEX nr 1108547 oraz uzasadnienie uchwały z 4 października 2013 r., I PZP 3/13, LEX nr 1402593), a skarżąca nie wskazała argumentów uzasadniających jego zmianę.

Skarżąca nie wykazała również, że skarga jest oczywiście zasadna. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Co oznacza, że skarżąca powinna wskazać, w czym - w jej ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572 oraz powołane tam orzecznictwo). W niniejszej sprawie stan taki nie występuje ani w odniesieniu do przepisów prawa materialnego zastosowanych w zaskarżonym wyroku, ani też odnośnie zarzutów dotyczących

naruszenia przepisów prawa procesowego. Argumentacja skarżącej sprowadza się do kwestionowania ustaleń faktycznych, na których oparto zaskarżony wyrok oraz oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy, w sytuacji gdy podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy rozpatrując skargę kasacyjną jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowił jak w sentencji.